

LES MORAVIA Evangelische Broedergemeente
Kilte
C
LES MORAVIA Evangelische Broedergemeente
Kilte
LES MORAVIA Evangelische Broedergemeente
Kilte
LES MORAVIA Evangelische Broedergemeente
Kilte
LES MORAVIA Evangelische Broedergemeente
Kilte
LES MORAVIA Evangelische Broedergemeente
Kilte
LES MORAVIA Evangelische Broedergemeente
Kilte
LES MORAVIA Evangelische Broedergemeente
Kilte
LES MORAVIA Evangelische Broedergemeente
Kilte

Jbulletin

Jednota Bratrská
JEDNOTA Bratru draudzė
BRATRSKÁ
Jedność Braterska
Moravian Church

Konference mateřských a rodinných center
Konference seniorských center

Rozhovor s tajemníkem Jednoty bratrské

2/2014

Konference mateřských a rodinných center Jednoty bratrské

Vrátit se ke dnům konference mateřských a rodinných center mi dělá potěšení nejen díky tomu, že jsem se tam setkala s mnohými milými lidmi, ale především proto, že zazněla mnohá povzbuzení a Boží impulsy do skutečného života s Ježíšem. Napíšu aspoň pár z těch, která mě zaujaly a zostřily obzor pro vnímání určitých spojitostí v reálném životě.

Tématem konference bylo příznačné „Odvahy, přátelé, bude hůř!“ Slova se po většinu konference ujali Ewald Rucký, Petr Krásný a Petr Pospíšil, aby se vrátili k příběhu, který provázel konferenci mateřských center před dvěma lety: loď zmítaná bouří a na ní Pavel, coby vězeň eskortovaný do Říma. Dnešní doba byla připodobněna právě k takové bouři, která se odehrává na poli vztahů mezi lidmi, generacemi, v postojích

společnosti k výchově, hodnotám, k pravdě, v celém stavu naší společnosti. My sami, ať chceme nebo ne, se nacházíme uprostřed těchto bésnících živlů. Stejně jako před Pavlem i před námi stojí výzva stát v Boží autoritě, pokoji, přinášet slova života, vidět lidské životy jako dary, které nechceme nechat jako kořist destrukci. Je třeba v každé situaci vědět, kým jsme v Kristu, mít porozumění, že jsme nositeli Božích hodnot a pravd. To s sebou zároveň nese nezbytnost dennodenního zůstávání v Božím Slově a opakovaného oblékání našeho sebestředného „já“ do Ježíše. Neméně důležité je být pro druhé autentickými, ne jen křesťanskými pokrytci.

V rámci příběhu o cestě Pavla do Říma nás Petr Krásný vzal i do historie. Konkrétně za římskou společností počínaje vládou Caesara, kterou provázela nestabilita země a neustálé války, přes Augusta a Tiberia, kterým se podařilo říši stabilizovat a dovést k prosperitě, až ke Caligulovi a Neronovi, jejichž vládnutí provázely současně okázalý populismus a tyranská diktatura s hospodářsky i morálně zdevastovanou zemí jako výsledkem.

Dějiny se neúprosně opakují, a tak se naše novodobá společnost nápadně podobá této historii. Příběhu válek

a bídy, i rodičů, kteří se v době stabilizace a rozvoje snaží své děti zahrnout vším, čeho byl nedostatek, dopřát jim to, co oni mít nemohli, a užít to, co najednou je. Materialismus, který se snadno stane hlavní hodnotou, je pak ještě prohlubován líbivou sociální politikou, která člověka zbavuje osobní odpovědnosti. Podobně jako tehdy je tu i dnes rozmařilá, rozmazlená a změkčilá společnost, která vyžaduje jedině – možnost užít si.

Celý obrázek doplnil také pozvaný host – PhDr. Vladimír Píša, psycholog a metodik prevence z psychologicko-pedagogické poradny v Liberci, který navázal na to, co bylo řečeno, vtipně uváděl mnohé příklady ze své praxe v poradně a zároveň s hlubokou vážností hovořil o důsledcích liberální výchovy dnešních rodičů.

I přesto, že se mnohdy situace zdá být beznadějná, povzbuzením nám je vědomí, že Bůh má svůj plán a že ho skrze Ježíše v nás hodlá uskutečňovat.

Daniela Holasová

Foto:
Pavla Molnárová
Ester Brožová

Druhá konference seniorských center Jednoty bratrské

Na konci ledna už podruhé využili pohostinství chrastavského sboru ti, kteří ve sborech Jednoty bratrské nějakým způsobem slouží seniorům, ať už provozují seniorské kluby, chystají se je založit nebo mají tuto službu na srdci. Ve sborové místnosti jsme seděli doslova „namačkaní“, neboť prostor, který byl loni dostatečně velký, letos už nějak nestačil... Účastníků přijelo jednou tolik: padesát z dvanácti sborů, loni to byla přesně polovina. Už to samo o sobě vypovídá, jak vnímáme potřebu této služby a jak nás Bůh do ní volá.

Počet seniorů v naší zemi se stále zvyšuje (odhaduje se, že do roku 2050 bude seniorů už celá třetina ze všech obyvatel). Tématem setkání bylo porozumět, s čím zápasí senioři v dnešní době. Během „přednášky“ Evalda Ruckého jsme si mohli naplno uvědomit, jak těžké pro ně tyto boje jsou. Evald mezi nás pozval i pětáosmdesátiletého

muže, se kterým se přáteli od smrti jeho ženy – ten se stal živým příkladem těchto zápasů. Odpoledne Martin Bukovský rozebral situaci kolem tzv. „šmejdů“ a podobných vyděračů, takže jsme celkově získali poměrně plastický pohled na život starých lidí kolem nás. Ostatně, máme je často ve své rodině, a tak víme, o čem je řeč.

Dnešní senioři jsou osamělí (už dávno nežije několik generací společně v jednom domě), vydaní všanc světu, který se velice změnil a kterému často nerozumějí. Neumějí se pohybovat ve všech změnách, které za poslední léta nastaly – doba se obrovsky zrychlila a oni takovou proměnu ani nemohli vstřebat – proměnu každodenního života (obchody, mobily, internet, banky...). To vše je vede do ještě větší izolace, a tím i do větší osamělosti a zranitelnosti, strachu, že budou na obtíž. Nejstarší generace je hladová po vztazích a ocitá se

v ohrožení ze strany těch, kdo toho zneužívají, ať už jsou to cizí lidé, nebo dokonce vlastní rodina. Senioři jsou velmi snadnou obětí zneužití (v roce 2009 se ocitlo 70 000 důchodců v exekuci).

Heslem pro 25. leden, den našeho setkání, bylo slovo z Ezechiela 36,36:

„...já Hospodin jsem vystavěl, co bylo zbořeno, a osázel zpustošený kraj.“

Dnešní senioři jsou zpustošeným krajem! Vždyť kolik toho jen museli prožít za svůj život, co společenských změn! Všechno, v čem žili většinu života, se úplně zhroutilo. A to je Boží výzva pro nás: osázet tento zpustošený kraj.

Seniorská centra přinášejí to, po čem senioři touží: společenství a vztahy, které jim pomáhají od pocitu osamělosti, pomoc v praktických věcech nebo rady, jak se bránit podvodníkům. Při odpoledním sdílení jednotlivých sborů bylo povzbuzující

Foto: Filip Marek

slyšet zkušenosti, kupříkladu o tom, jak hrajeme se seniory hry (odlehčuje to atmosféru, uvolňuje vztahy a ještě pomáhá provětrávat mozkové závitky a cvičit paměť), chodíme a jezíme na výlety (v Chrastavě např. s mladšími důchodci provozují nordic walking), povídáme si, otvíráme i vážnější témata, otázky k zamyšlení, modlíme se s nimi, když prožívají těžké věci, vedeme je k vděčnosti. S mnohými vznikl tak blízký vztah, že jsme je doprovodili i na práh smrti. Jsme jim Ježíšem, který je miluje, dává se jim. Chceme jim ukazovat Krista, dát jim příležitost se s ním setkat.

V šesti sborech z těch, co se setkání zúčastnily, již seniorská centra nějakou dobu jsou, v Boleslavi se objevili služebníci po loňské konferenci, z některých sborů se lidé přišli inspirovat. V Semilech naši sourozenci chodí za lidmi do nemocnice, o což je sama nemocnice požádala, podobně se to děje i v Ivančicích.

Ukázalo se nám pochopitelně, že služba seniorům není nic lehkého. O to víc je třeba do ní vstupovat v Ježíši, ne ze sebe. Nechat se jím povolat a stát se jen jeho nástrojem. Zároveň jsme nahlédli do Otcova srdce, které po těchto starších lidech touží a má k nim zvlášť blízko. Kéž za rok uslyšíme, jak se tato služba opět rozrostla.

Ester Klasová

Tajemník není tajemný

Honzu Morávka zná v naší malé církvi vlastně každý. Kdo se kdy objevil na celocírkevní konferenci a vzpomene si na sympatického mladého muže, který se během obou dnů několikrát objevuje, aby předal aktuální organizační informace, ten už ví. Honza je od roku 2010 tajemníkem ústředí Jednoty bratrské, to se také obecně ví. Jenže co vlastně takový tajemník dělá? To už se tolik neví. Proto vznikl následující rozhovor.

Honzo, prosím tě, pověz nám něco bližšího o tajemnické funkci.

V našem případě tajemník zodpovídá za chod ústředí církve po praktické, výkonné a personální stránce. Role tajemníka se hodně rozvinula se vznikem

Výkonné rady Jednoty bratrské, protože ona převzala právě tyto povinnosti s cílem sejmout je z Úzké rady.

Co tedy tyto povinnosti všechno obnáší?

Mým úkolem je vést celkový chod i způsob práce ústředí církve a jeho pracovníků. Zahrnuje to hned několik oblastí. Třeba administrativně provozní, takzvanou kancelář, kterou má na starosti Andrea Madudová. Odtud se vyřizují veškeré záležitosti církve vůči sborům, úřadům, Úzké a Výkonné radě JB, světové Unitas Fratrum, dalším církvím, organizacím i jednotlivcům. Další je ekonomická oblast, která má v čele Honzu Křivku, tam se zase řeší veškerá mzdová a personální agenda, ekono-

mická správa církve, správa všech nemovitostí Jednoty bratrské a správa a rozvoj podnikatelských aktivit a firem. Pod moji správu patří také archiv, vydavatelství Hesel a dalších tiskovin, tisková a PR oblast, právní odbor či provoz Centra JB v Hejnicích. Samozřejmě to všechno nedělám sám, ale spolu s dalšími lidmi, kteří v jednotlivých oblastech pracují. Některé z nich řídím, s jinými spolupracuji. Mým úkolem je vidět i momenty,

kde je potřeba něco posunout, pozměnit, kde trávíme čas na něčem, co není potřeba, nebo způsobem, který nás zatěžuje. Rozvíjet pracovníky, správně je motivovat a efektivně je využít. Uvádět je do vize s tím, že naše práce je duchovní, přestože děláme často technické nebo kancelářské věci. Že jsme součástí celku, Božího díla, a naším úkolem je vytvářet zázemí, aby chod celé církve mohl plynout bez problémů.

Co je pro tebe nejtěžší?

Nejde úplně říci, co je nejtěžší a co nejlehčí. Řada věcí, ve kterých stojím, pro mě není jednoduchá a často přesahuje mé lidské možnosti. To mě udržuje v pokoře a závislosti na Kristu a jeho Duchu. S Ním a v Něm můžu víc, než na co mám. To je skvělé zjevení. Teď konkrétně: těžké pro mě je udržet si určitou vyváženost. Nenechat se například zahltit praktickými úkoly, ale mít i dostatek času na

ideový rozvoj ústředí i jednotlivých lidí. Těžké pro mě také je mluvit před větším množstvím lidí, třeba na konferenci.

Jakou máš vizi pro roli tajemníka?

Vize tajemníka je totožná s vizí výkonné rady, a ta zní: „S pokorou a závislostí na Otci dobře spravovat a rozvíjet svěřený majetek a oblasti Jednoty bratrské, vytvářet, rozvíjet a podporovat podnikatelské aktivity, poskytovat sborům servis a informace přehledným a jasným způsobem a být oporou a pomocí úzké radě ve všech ekonomických, organizačních a provozních záležitostech.“

Jak v sobě řešíš napětí, aby se z tebe nestal úředník odtržený od reality světa „za zdí“?

To napětí či zápas tady určitě je. Někdy větší a někdy menší. Tím, že pracuji v církvi, je to o to složitější, že celý pracovní den jsem převážně v kontaktu s lidmi, kteří v Boha věří. Krom práce je tu rodina, sbor a najednou zjišťuji, že již nemám prostor být s lidmi „z venku“. Řešením pro mě je poddávat svůj čas znovu a znovu Kristu a nechat Ducha, aby ve mně formoval a probouzel svůj pohled na lidi kolem mě. Jsem šťastný za naše sousedy, vztahy, které s nimi máme, i za další přátele. Moje práce se ale přeci jen občas prolíná i s organizacemi a lidmi mimo církev, většinou v souvislosti s akcemi jakými jsou konference, manželská pastorálka a další. Často se pak

během jednání dostaneme i k běžným hovorům o politice, rodině či zdraví a člověk pak může říci několik vět, které povzbudí nebo otevřou nějaký nový pohled. Jsem za to vděčný. Vnímám jako důležité zůstat s lidmi v kontaktu, i když od nich zrovna nic nepotřebuji. A i když to vezme nějaký čas, stojí za to.

Jak vypadá tvůj běžný den či týden?

Na začátek bude dobré, abych představil svou rodinu, která v mém životě hraje docela významnou roli: manželka Dáša a děti Matěj (13), Tadeáš (10) a Natálka (6). Většinou vstávám v půl šesté, vyznávám slovo a modlím se. Okolo půl sedmé začíná žít rodina, takže se společně vypravujeme a v kanceláři jsem kolem půl osmé. Při mé práci se nedá říci, že mám ve čtyři odpoledne

„padla“. Jsou dny, kdy se to natáhne, a dny, kdy zase mohou jít včas domů a postarat se o děti, vyzvednout je z kroužků, udělat s nimi úkoly... V tom všem s Dášou spolupracujeme, jsem za ni moc vděčný. Jde mi o to, pokud je to jen možné, večeret s rodinou a ukládat děti. Večer nastává čas pro věci, na které přes den není čas (kdo má menší děti, rozumí). Obvykle ladím s Dášou rodinné záležitosti, včetně nás dvou, nebo se ještě vracím k práci, věnuji se studiu nebo jen tak odpočívám (to v poslední době spíše výjimečně). Pravidelný týdenní rytmus ožívují a ovlivňují různé pracovní výjezdy, celocírkevní akce, aktivity v našem sboru, rozhovory s lidmi a návštěvy. Snažím se myslet i na to, abych měl nějaký čas v týdnu na sport – po celodenním sezení to přijde vhod.

Upřesním, že studuješ naši církevní misijní školu, kde jsi navíc členem rady. K tomu jsi v radě vznikající střední školy v Chrastavě. Zvládáš to všechno?

Ale jo, dá se to. Za misijní školu jsem moc vděčný, otevírá mi to nové pohledy a porozumění. Teď aktuálně jsem prošel historií Jednoty bratrské, což bylo vážně dobré. Do práce mi škola téměř nezasahuje, ale v rámci zbývajících času jsem zavzpomínal na staré časy a našel určitý prostor, kdy se věnuji studiu. Jsem rád, že to neovlivňuje chod rodiny, a když je času někdy méně, snažíme se jej alespoň efektivněji využít.

Co se ti na tvou práci líbí?

Rád pracuji s lidmi a pro lidi. Jsem moc vděčný za všechny kolegy a spolupracovníky. Naplňuje mě, že mohu pracovat na vizi, které rozumím nejen hlavou, ale i srdcem. To je pro mě moc důležité. Těší mě věci rozvíjet a posouvat vpřed, hledat nové možnosti, způsoby, řešení, vytvářet strukturu, systémy, pravidla, koordinovat a spravovat. Jsem rád i za to, že můžu pracovat v blízkosti kluků z Úzké rady, trávit s nimi čas, vidět, jak žijí, řeší různé situace, a brát od nich inspiraci. Určitě mě na práci baví i spolupráce s Duchem, který je skvělý a důležitý parták.

Na co z toho, co je před námi, se těšíš a z čeho máš obavy?

Asi okolo každé akce či projektu se objevuje jak těšení, tak i obavy. Těšení na výsledek a zároveň obavy, aby všechno dobře dopadlo. Je před námi manželská pastorálka a synod, což je dobrý a velmi důležitý čas. Připravujeme výstavu o Jednotě bratrské v polských Szamotulech. Ve F&S Vision je před námi řešení určitých personálních potřeb a neustálý zápas o zakázky. V F&S Assets hledáme dobré investice. V rámci střední školy připravujeme žádost o registraci. V rámci vydavatelství se chystá vydání Hesel JB na rok 2015, společně s kapelou The Neons pracujeme na vydání Bláznů pro Tebe II, atd. Platí k tomu to, co jsem psal již na začátku, s dodatkem, že je mi velkou pomocí poddávat jak své těšení, tak i obavy Kristu. On to vše drží a garantuje. Díky, Táto!

Foto:

Daniel Dančevský
Pavla Molnárová
archiv rodiny Morávkových

- Na předchozí straně: Průvodce správným postupem při volbách na synodu.
- Vlevo: Celá Morávkovic rodina: Dáša, Tadeáš, Honza, Natálka a Matěj.
- Vpravo: Honza s Matějem na „dvojkole“.

Náš sbor: Ústí nad Orlicí

Kdysi

Ve východočeské Aušti (dnes Ústí nad Orlicí) vznikl sbor krátce po zrození Jednoty bratrské v nedalekém Kunvaldu. Bratr Lukáš píše 17. prosince 1502 ousteckému správci, že „ačkoli je přátelský, tak při bohoslužbách nečte perikopy, nýbrž volné texty, nešetří doby postní, pracuje na církevní svátky a pramálo se řídí bohoslužebným řádem Jednoty.“ I přes tuto výtku sbor v době pronásledování postavil v centru města r. 1555 budovu, která je nejstarším zachovalým domem ve městě a jediným objektem, který postavili první bratři a který dodnes

slouží svému účelu.

Ve zdech tohoto domu byl nalezen i bratrský kalich, který nyní obráží výstavy o dějinách Jednoty a české reformace a jenž je v mezidobí stále používán pro večeři Páně ústeckého sboru.

Dnes

I přes dlouhou historii je dnes sbor složený z lidí, které si povolal Pán Bůh ze světa. Ty, co vyrostli ve věřících rodinách, bychom spočítali na prstech jedné ruky. Je nás na pětadvacet dospělých, kteří jsme se přihlásili k aktivnímu zapojení do sboru, ale když s námi strávíte týden, potkáte se se

stovkou dalších lidí všemožnými způsoby činnými v aktivitách a dílech našeho společenství. Jsme velmi různorodě posbíraná hrstka lidí – senioři, padesátníci, mladé rodiny i svobodní, náctiletí i děti. Zaměstnáváme lidi z úřadu práce, dohlížíme na tři odsouzené k trestu formou obecně prospěšných prací a pomáhá nám jedna dobrovolnice z Estonska. Naše práce

se rozvíjí ve třech osách – děti a mládež (klub deskových her, tábory, klub MarinG(O)Dka), mladé rodiny (mateřské centrum, skupina Ligy otevřených mužů) a práce ve vyloučených lokalitách s bílými a romskými dětmi (volnočasový klub KAMIN). Máme živou spolupráci s městským úřadem, místními neziskovými organizacemi, církvemi či firmami, které

naši práci podporují. Jsme docela aktivní v čerpání dotací z různých zdrojů.

V akci

Z ústeckého sboru za posledních 20 let vznikly sbory v Chocni a v Králíkách, začal u nás festival Jesusbreak, založili jsme jedno z prvních mateřských center v JB.

Máme partnery v zahraničí, se kterými pořádáme společné projekty – v létě je to English camp s Velšany a o vánočních prázdninách velká česko-estonská výměna mládeže.

Náš sbor prošel v průběhu posledních dvaceti let proměnou od tradičního rázu (lavice, kancionály, taláry) do komunitního sboru se skupinkami, kurzy Alfa a sborovými dovolenými. V našem patnáctitisícovém okresním městě je i malá aktivita hodně vidět, takže akce jako lampionový průvod, TátaFest nebo karnevalová show dokážou zaujmout velkou skupinu místních – v dnešní uspěchané době se tak mohou lidé zastavit, pobavit, popovídat. A každodenní provoz mateřského centra a volnočasového klubu vytvářejí zázemí, kam je možné kdykoli pozvat naše přátele, strávit s nimi kvalitní čas.

Nedá se říct, že bychom voněli každému. Zvláště v době hysterie kolem restitucí jakoby se někteří obávali toho, že by církev měla nějakou autoritu a vliv. Nejlepší spolupráci máme s místní katolickou farností, která jako my přirozeně cítí odpovědnost za město a na nové lidi nevyvíjí žádný nátlak. O Velikonocích jsme s nimi uspořádali živou knihovnu na téma Kniha knih.

Není pravda, že by lidé v Česku neměli zájem o Ježíše. Spíše mám dojem, že mnoho českých

křesťanů nemá skutečný zájem o lidi bez Ježíše. My se s nimi setkáváme na každodenních aktivitách i na kurzech Alfa, manželských večerech, pesachové slavnosti, Dni díkůvzdání... Učíme se vidět v nich hodnotu, jakou mají v Otcových očích, být jim partnery a nabízet jim praktickou pomoc stejně jako modlitbu a zapojení do života v Kristu. Máme tak mnoho přátel, kontaktů, sympatizantů, podporovatelů.

Směrem vpřed

V tomto školním roce před nás Pán postavil výzvu k posílení našeho společenství. Potřebujeme si umět užívat čas společně, vytvářet prostor nejen pro službu. Jsme hodně rozdílní a potřebujeme si k sobě hledat cesty a posilovat přátelství. K tomu slouží i nově nastartované modlitebky a biblické, kde se učíme modlit a povzbuzovat se z Písma ve společenství. Velkou výzvou je pro nás vstup do finanční samostatnosti – několik bratří chce rozvíjet včelaření a zapojit do něj mladou generaci. Využijeme polohu sboru u autobusového nádraží k otevření rychlého občerstvení v maringotce... Neseme odpovědnost nejen za zajištění kontinuity naší služby městu, ale i za údržbu a provoz našeho sborového domu.

Daniel Dostrašil

Foto: Sbor JB v Ústí nad Orlicí

- Na předchozí straně: Klub Exit v ústeckém sboru zastřešuje aktivity pro mládež.
- Vlevo: Cesta k řece – ke křtu nového člena.
- Nahoře: Včely. Hmyz, který slouží v práci s dětmi z vyloučených lokalit.
- Vpravo: Fara z roku 1555 s novodobým nápisem FAITH na zahradní zdi.

Od roku 2002 slouží ve sboru rodina Dostrašilových. Tlumočnicka Dana a soudkyně Marcelu (tehdy s jedním miminkem) církev oslovila s výzvou, která vypadala jako z doby Nového zákona: „Opusťte svá zaměstnání a svůj majetek a poďte s námi budovat církev.“ Dostrašilovi si po několika letech ve sborovém domě našli vlastní bydlení a uvolnili kazatelský byt pro rozvoj aktivit církve, zároveň se jejich rodina rozrostla o další tři děti, které se postupně zapojují jako dobrovolníci do díla sboru. Marcela po skončení mateřské převzala vedení mateřského centra, Dan se vedle sborových aktivit věnuje i rozvoji mládeže.

Ze světa

Jižní Afrika

Jako vzpomínka na Nelsona Mandelu byl církvi připomenut dopis, který napsal v roce 1998 nedávno zesnulý prezident synodu jihoafrické provincie Jednoty bratrské u příležitosti výročí 260 let od jejího založení. Mandela v něm vyjadřuje svoji vděčnost za Jednotu bratrskou, její vytrvalou a obětavou péči o jihoafrický lid. Píše: „Můžete se s hrdostí ohlížet na dvě a půl století, ve kterých se Jednota bratrská podílela na rozvíjení našich lidí po duchovní i sociální stránce. Také v době nedávno minulé hrála vaše církev důležitou roli v boji proti apartheidu. Pozvání na váš synod má pro mě speciální význam: jak jistě víte, před třemi lety jsem nechal svou prezidentskou rezidenci přejmenovat na Genadendal – po první misijní stanici Jednoty bratrské zde v Jižní Africe...“. Nelson Mandela dále v dopise oceňuje, jak se jihoafrická Jednota dokázala po pádu apartheidu vypořádat s rasovou segregací a nesnášenlivostí mezi různými etniky země.

Albánie

V únoru se v albánské Jednotě bratrské konalo slavnostní shromáždění, kde byli pokřtěni

noví členové a kde byly také učiněny změny v liturgii bohoslužeb podle bratrských zvyklostí. Albánští bratři se tak cítí blíž ostatním Moravanům ve světě. Albánská jednota je pod správou Evropské kontinentální provincie.

Česká republika – Honduras

V mateřských a rodinných centrech české Jednoty bratrské právě probíhá sbírka na nemocnici Clinica Evangelica Morava v městečku Ahuas v Hondurasu. Získané prostředky budou použity na zkvalitnění porodní a poporodní péče, zejména na nákup potřebných přístrojů (monitor dechu, infuzní pumpa, ultrazvuk) i základního vybavení (povlečení a prostěradel, zavinovaček, plen, oblečení, lahviček atd.). Ke sbírce je možné se připojit do 31. 5. 2014 na účet 2100035998/2010, VS 2201. Do zprávy pro příjemce uveďte: Honduras.

Celková situace v Hondurasu potřebuje naše modlitby. Honduraská církev se musí potýkat s násilím ve své zemi pramenícím z obchodu s drogami. Místní Jednota bratrská má okolo sebe mnoho výzev, včetně svých vlastních vnitřních

Clinica evangelica morava v Hondurasu. Foto: Světová Jednota bratrská

sporů. Pozitivní zprávou je, že v lednu tohoto roku došlo k setkání představitelů obou táborů rozdělené Jednoty, na kterém byla oboustranně projevena velká ochota ke smíření.

Česká republika – Surinam

Česká provincie se připojuje ke světové Jednotě bratrské, která vyhlásila sbírku pro tuto africkou zemi. Práce Jednoty bratrské začala na Surinamu v roce 1735, a to hlavně

na plantážích mezi otroky černé pleti. Jednota bratrská se postupně stala největší protestantskou denominací v zemi. Od počátku se angažovala v sociální oblasti, a tak je tomu i dnes. Zakládala školy, internáty a zdravotnická centra, která dodnes provozuje.

V současnosti má Jednota bratrská mnoho sborů v hlavním městě Paramaribu. Pracuje i na mnoha místech ve vnitrozemí, kde je extrémní chudoba. Vnitrozemí je dostupné pouze

letecky nebo na lodích. Aby tamější vesnice mohly být ve spojení s okolním světem, vznikaly na březích řek. Kromě nejbližšího okolí hlavního města a přístupových cest k dolům totiž na Surinamu neexistují silnice. Velkou část země pokrývá tropický deštný prales, kde se těží zlato.

Jednota bratrská slouží potomkům uprchlých černých otroků. Tito lidé nevnímají manželství, jako ho chápeme my, muži se chovají

nezodpovědně a obrovským problémem se stala i situace zneužívaných žen a dětí. Neschopnost mužů chovat se zodpovědně se odráží i na tom, že mnoho sborů Jednoty bratrské vedou ženy. Sборы jsou početné a spíše tradičního rázu. Sbírkou bude sloužit na pokrytí potřeb služebníků, kteří pravidelně cestují do sborů ve vnitrozemí, kde nejsou ordinovaní pastoři. Dále bude využita na trénink různých skupin ve sborech a k nákupu přívěsných motorů, které umožní dopravu mezi vesnicemi.

Služba v Surinamu potřebuje modlitby:

- Za rozšíření misie ve vnitrozemí. Lidé jsou otevření ke slyšení evangelia, ale není dostatek služebníků. Za začínající práci v Dyumu na řece Surinam, do které vstupuje bratr Michel Joonha – modlitby potřebuje on i jeho rodina. Dále pak za práci misijních skupin, které se snaží pomoci v oblastech na horních tocích řek Surinam, Saramacca a Marowijne. Tyto oblasti jsou postiženy obrovskou chudobou.
- Za práci Jednoty bratrské v sociálních oblastech se zneužívanými ženami a dětmi; za práci na školách mezi teenagery, mezi kterými se vyskytuje mnoho těhotných dívek.
- Za duchovní život sborů ve vnitrozemí, které kdysi bývaly hodně aktivní.

Jak se mají Šedovi v Nové Soli?

Ivin mateřský klub se uspokojivě zabíhá. Má už čtyři pravidelné návštěvnice a pár dalších nepravidelných. Je to vhodný počet, jelikož Iva si pořád může zachovat osobní přístup ke každé rodině a krom toho, větší zástup by se k Šedovým domů ani nevešel. Většinou jde o maminky z okrajových čtvrtí Nové Soli, jejichž daní za pohodlí života v rodinném domku je jistá osamoc-

nost, kterou rodiče a děti na sídlištích nepocítují. Plánem pro miniklub je dát mu časem formu mateřského centra a přenést ho do vlastního (a už ne tak domácího) prostředí.

Pepa intenzivně pracuje na založení Nadace Moravských bratří, což se oproti českým podmínkám protahuje kvůli odlišným požadavkům polské legislativy. Podle Šedových

bude vznik nadace pro novosolské důležitým signálem – ukáže, že Jednota bratrská svou službu městu opravdu myslí vážně. Už tedy není čas zahálet, Pepa se proto snaží zapojovat do veřejného života, jak to jen jde. Uspořádal kupříkladu drakiádu (kuriózně pod jménem dosud neexistující nadace), s dalšími aktivitami má už zmluvené místo na městských akcích v květnu i červnu, je aktivním

členem běžeckého spolku (letos už má za sebou úspěšně regulární maraton) nebo dochází do místní univerzity třetího věku vyučovat češtinu. „Svou“ skupinku seniorů již také doprovodil na seniorský ples našeho sboru v Chrastavě, seznámil je s Diakonií Beránek a vzal na shromáždění chrastavského sboru. Čeští seniori byli na oplátku pozváni na návštěvu do Nové Soli. Začala tedy mezinárodní družba (zatím prý „jednosamochodova“ – tj. družba jedním autem). V červnu by také měla proběhnout výstava o Jednotě bratrské v Szamotulách.

Jaká je jinak Nová Sůl? Charakteristická je třeba tím, že z ní stále hodně lidí odchází. Většinou kvůli práci a často úplně pryč z Polska. Někdy odchází otcové, takže v Nové Soli zůstávají jen matky s dětmi, někdy jdou pryč ale celé rodiny. Častými destinacemi jsou Německo, Anglie, Irsko. Šedovi už mezi svými známými zažili nejedno stěhování. Když je řeč o známých, kamarádech, přátelích – Pepa s Ivou říkají, že kamarádů a známých už mají hodně, ale s přáteli je to horší. Nikdo, kdo by se k nim připojil a žil stejnou vizí, byl partnerem... nikdo takový ještě není. Pokud přemýšlíte, jak se za Šedovi a Novou Sůl modlit, právě toto je jedna z možností. Další je i celkový vztah k víře. Polsko, jak všichni víme, je země dosti nábožensky založená. Téměř každý patří do nějaké církve a chodí v neděli do kostela, není nic neobvyklého, aby o vás jako o křesťanech napsaly

noviny. Ale chybí hloubka, opravdovost a ochota pustit Krista do všech oblastí života, nechat ho udělat radikální změny. Zároveň je hlad po něčem hlubším ve společnosti znát. Místní Svědkové Jehovovi kupříkladu oslovili hodně lidí, protože nabídli hodnoty, jako jsou vztahy, život ve společenství, vzájemnost, sounáležitost. Šedovi proto věří, že i nadace, kterou chceme jako Jednota bratrská v Nové Soli založit, bude přitažlivá, protože nebude pouze nedělní záležitostí.

No a třešnička na dortu nakonec: Šedovic rodina by se za pár měsíců měla rozrůst o dalšího potomka.

Foto:

Ester Brožová
Facebook Grupy biegowej

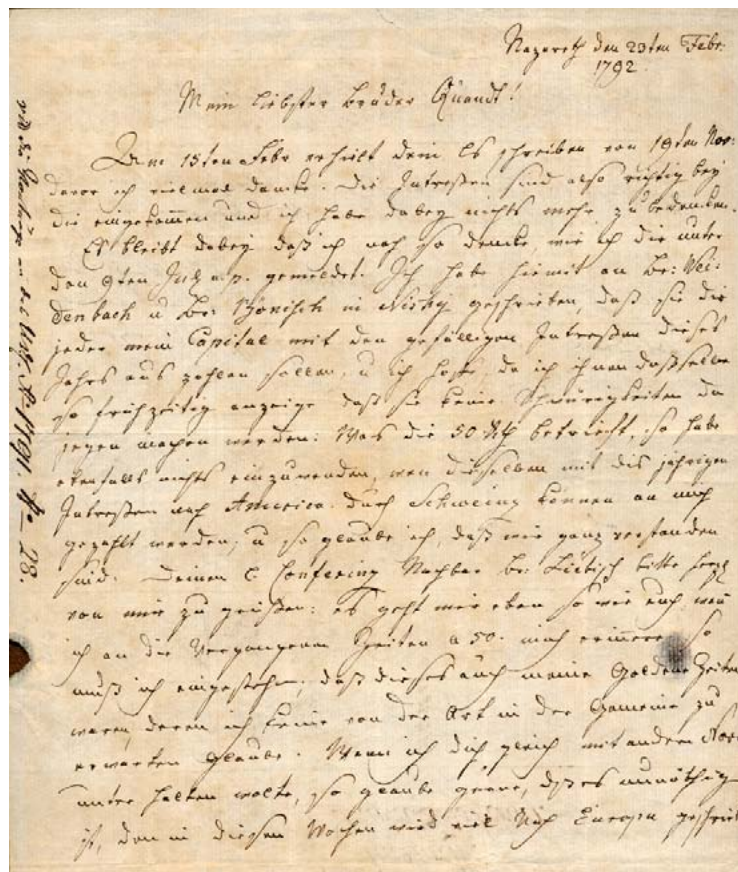
- Vlevo: Novosolská parta běžců na maratonu v Debně.
- Vpravo: Šedovi na letošní konferenci mateřských a rodinných center.

Okénko do archivu

Právě se díváte na dopis z roku 1792. Je adresován do Herrnhutu a jeho autorem je jeden z významných bratrských misionářů, David Zeisberger, který působil v Americe mezi indiány. Dopis tedy urazil úctyhodnou vzdálenost. Jde o aktuální zprávy z působiště Moravanů v Pensylvánii, což byly v té době především bratrské kolonie Nazareth a Bethlehem. Dopis má poklidný tón, Zeisberger v něm popisuje, že o práci Jednoty bratrské je v tamní společnosti velký zájem. Následuje několik vět ohledně předávky peněz a pokynů, že veškeré Zeisbergerovy úspory mají být vynaloženy na cíl, který si Zeisberger předsevzal a který se nemění. Právě toto místo ale možná ukazuje, že klid dopisu je jen zdánlivý. Celoživotní touhou tohoto „misionáře indiánů“ totiž bylo založit svobodný křesťanský indiánský stát, kde by věřící domorodci mohli pokojně žít bez neustálého útlaku, vyhánění, mnohdy i vyvražďování ze strany bělochů. Úděl původních amerických obyvatel té doby byl velmi složitý. Nemohli vlastnit půdu a pokaždé, když se někde usadili, museli – za dva, tři roky – zase utíkat pryč. Týkalo se to i „moravských“ indiánů bez ohledu na jejich mírumilovnost. Davida Zeisbergera to velice trápilo, což zaznívá i v tomto

dopise: píše, že od bratří indiánů již nějakou dobu nedostal žádné zprávy. Jsou prý daleko na východě, ještě pod britskou vládou – v té době již probíhal boj za nezávislost Ameriky. Území pod britskou správou bylo však pro indiánské Moravany zřejmě na nějakou dobu ochranou,

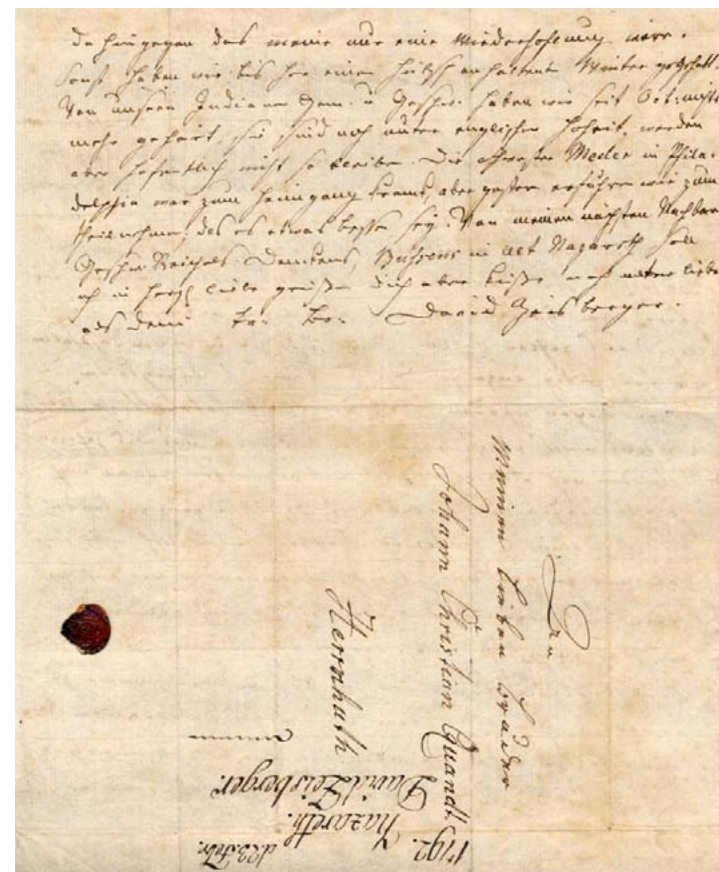
protože běloši byli obecně silně protiindiánsky naladěni, v divokých politických změnách by je tak snadno mohl dosáhnout krutý konec. Krátce po tomto dopisu se k nim Zeisberger opět vypravil a pomohl jim přemístit se víc na sever (na území Kanady), kde

dostali vyhrazené místo a mohli si postavit osadu Fairfield. Žel ani to ještě nebyl konec příběhu, do osady přicházeli další indiáni, tím však místo rostlo, což bílým lidem nahánělo hrůzu, a proto domorodé křesťany opět vytlačili. A tak to šlo rok za rokem... Takové jsou tedy souvislosti našeho dopisu, který možná nehovoří přímo o nich, každopádně reprezentuje daleko víc, než jen hustě popsanou stránku papíru.

David Zeisberger

David Zeisberger (1721–1808) byl misionářem mezi domorodci Severní Ameriky. Narodil se v moravském městě Suchdol nad Odrou, odkud jeho rodina odešla do Herrnhutu, když mu bylo šest let. Později se rodina stěhovala podruhé, a to do nově založené anglické kolonie Georgia v Americe, Zeisberger však musel zůstat v Evropě, aby si doplnil vzdělání, a do Nového světa odjel až ve svých 15 letech.

V roce 1745 odešel na pozvání náčelníka Theyanoguina žít mezi Mohawky. Svou práci misionáře indiánů začal vykonávat v roce 1749 po své ordinaci na kněze Jednoty bratrské. Naučil se jazyku onondaga, dialektu Irokézů, a asistoval při jednáních mezi Angličany a Irokézy. Vydal též slovník a několik religio-nistických prací v jazyce Irokézů a Algonkinů. Pracoval mezi křesťanskými indiány kmene Delavaru v Pensylvánii, přičemž se opakovaně dostával do konfliktů s britskými úřady kvůli obhajobě práv indiánů a neustávajícímu úsilí založit bílé a domorodé komunity Moravské církve v jižním Ohiu. Jeho vztahy s úřady se během americké války za nezávislost zhoršily natolik, že byl v roce 1781 uvězněn v pevnosti Fort Detroit. V době, kdy byl vězněn, bylo v Ohiu zavražděno pensylvánskou milicí kolem sta domorodých stoupenců Moravské církve a tato událost je označována jako gnadenhüttenský masakr či moravský masakr. Potom, co byl Zeisberger propuštěn, dostatily násilné konflikty s ostatními domorodými kmeny a expanze bílých osadníků mnohé příslušníky Moravské komunity, aby přesídlili do oblasti Michigan a Ontario, kde vznikla osada Moraviantown. Dnes je zde moravská indiánská rezervace. David Zeisberger dožil zbytek svého života mezi domorodými křesťany blízko vesnice Goshen v Ohiu, kde je také pochován.

Foto: Jednota bratrská

Stalo se

Výstava v Semilech

Sbor Jednoty bratrské v Semilech uspořádal společně s Muzeem a pojizerskou galerií výstavu o historii a činnosti Jednoty bratrské. Jde o výstavu připravenou u příležitosti 550 let existence naší církve, kterou měli v letech 2007–2008 možnost zhlédnout lidé v několika desítkách českých měst. Akce se konala od 10. 3. do 6. 4. v semilském muzeu.

Další archeologické nálezy

Nám již dobře známi archeologové, Zdeněk Schenk a Jan Mikulík, kteří před dvěma lety objevili v Přerově základy bratrského sboru a školy (viz Jbulletin číslo 1/13: <http://bit.ly/1ioy16Z>), objevili na dalším působišti Jednoty bratrské, v Dřevohosticích u Přerova, kryptu, která Jednotě patřila. Naděje, že by se v ní mohl skrývat nějaký unikátní objev, se sice nepotvrdily, i tak ovšem zkoumání krypty přineslo nejednu zajímavou informaci. Podrobnosti pro vás chystáme do letního čísla Jbulletinu.

Výjezd mládeže v Chrastavě

O víkendu 17.–20. dubna proběhl druhý výjezd naší mládeže s názvem Radikalita. Je určen pro ty, kteří se rozhodli dát svůj život plně k dispozici Kristu. Kromě duchovního povzbuzení byla na programu také brigáda ve prospěch měst Chrastavy, Hrádku, obce Chotyně a chrastavského sboru JB, kde se setkání konalo.

Foto: Jan Molnár

Co nás čeká

27. 4. 2014

Setkání východočeských sborů v Dobrušce

1. 5. 2014

Konference vedoucích mládeží v Liberci

17. 5. 2014

Liberecká regionální modlitební konference v Hejnicích

květen 2014

Unity Board v Tanzanii, zastupuje nás Petr Krásný

18. 5. 2014

Moravská regionální konference v Holešově

8.–11. 6. 2014

Synod JB + Manželská pastorální konference v Harrachově